

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 75/20
Luxembourg den 25. juni 2020

Dom i sag C-36/20 PPU
Ministerio Fiscal

De judicielle myndigheder, der skal træffe afgørelse om frihedsberøvelse af en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold, kan modtage en ansøgning om international beskyttelse og skal underrette den pågældende om de konkrete regler for indgivelse af en sådan ansøgning

Den person, der over for de myndigheder, der er kompetente til at modtage en ansøgning om international beskyttelse, har tilkendegivet, at vedkommende agter at indgive denne ansøgning, kan ikke frihedsberøves med den begrundelse, at der ikke er tilstrækkelig kapacitet i et humanitært modtagelsescenter

I dommen i sagen **Ministerio Fiscal** (Myndighed, der kan modtage en ansøgning om international beskyttelse) (sag C-36/20 PPU), der blev afsagt den 25. juni 2020 inden for rammerne af den præjudicielle hasteprocedure (PPU), **fastslog Domstolen, at en forundersøgelsesdommer, der skal træffe afgørelse om frihedsberøvelse af en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold, henhører under begrebet »andre myndigheder«** som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32¹ (herefter »proceduredirektivet«), **der kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse, selv om disse ikke er kompetente til at registrere ansøgningerne i henhold til national ret. I denne henseende er en sådan forundersøgelsesdommer forpligtet til at oplyse ansøgeren om de konkrete regler for indgivelse af en sådan ansøgning. Domstolen fastslog ligeledes, at den omstændighed, at det ikke er muligt at finde en plads i et humanitært modtagelsescenter, ikke kan begrunde, at en ansøger om international beskyttelse frihedsberøves.**

Den 12. december 2019 blev et fartøj med 45 mænd om bord fra området syd for Sahara, herunder VL, der er malisk statsborger, opbragt af den spanske kystvagt tæt på øen Gran Canaria (Spanien), hvor de nævnte statsborgere blev bragt i land. Dagen efter anordnede en administrativ myndighed, at disse statsborgere skulle udsendes, og indgav en anmodning om anbringelse i faciliteter for frihedsberøvede til Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (forundersøgelsesdommer nr. 3 i San Bartolomé de Tirajana, Spanien). Efter at denne dommer havde oplyst VL om hans rettigheder, tilkendegav denne over for dommeren, at han havde til hensigt at ansøge om international beskyttelse. Da der ikke var tilstrækkelig kapacitet i det humanitære modtagelsescenter, traf samme dommer afgørelse om, at VL skulle anbringes i en facilitet for frihedsberøvede udlændinge, hvor den pågældendes ansøgning om international beskyttelse skulle behandles. VL anlagde herefter sag ved nævnte ret til prøvelse af afgørelsen om at frihedsberøve ham med den begrundelse, at den var uforenelig med proceduredirektivet og direktiv 2013/33² (herefter »modtagelsesdirektivet«). I forbindelse med dette søgsmål anmodede denne dommer Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende bl.a. spørgsmålet om, hvorvidt dommeren henhører under begrebet »andre myndigheder« som omhandlet i proceduredirektivets artikel 6, stk. 1, andet afsnit, og dermed, om dommeren kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse. Retten anmodede ligeledes Domstolen om at tage stilling til, om frihedsberøvelsen af VL var lovlig.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26.6.2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60).

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26.6.2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 96).

For det første præciserede Domstolen, at ordlydsfortolkningen af begrebet »andre myndigheder, der kan forventes at modtage ansøgninger [om international beskyttelse]« som omhandlet i denne bestemmelse, og navnlig valget af adjektivet »andre«, vidner om **EU-lovgivers ønske om at fastholde en bred definition af de myndigheder, som, uden at være kompetente til at registrere sådanne ansøgninger, ikke desto mindre kan modtage dem. Dette udtryk kan derfor omfatte såvel administrative som judicielle myndigheder.** Denne konstatering understøttes af en kontekstuel fortolkning af den nævnte bestemmelse. **Et af de formål, der forfølges med proceduredirektivet, er at sikre en effektiv adgang – dvs. en så nem adgang som muligt – til proceduren for tildeling af international beskyttelse. Et forbud mod, at en judiciel myndighed modtager ansøgninger om international beskyttelse, ville imidlertid hindre opfyldelsen af dette formål,** især i forbindelse med meget hurtige procedurer, hvor en rets afhøring af ansøgeren kan udgøre den første mulighed for at påberåbe sig retten til at fremsætte en sådan ansøgning. Domstolen fastslog følgelig, at en forundersøgelsesdommer, der skal træffe afgørelse om frihedsberøvelse af en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold med henblik på den pågældendes refoulement, henhører under de »andre myndigheder«, der kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse.

For det andet tog Domstolen stilling til de forpligtelser, der påhviler en sådan forundersøgelsesdommer i dennes egenskab af »anden myndighed«. Domstolen fastslog, at det følger af proceduredirektivets artikel 6, stk. 1, andet og tredje afsnit, at **denne dommer dels er forpligtet til at give ansøgerne om international beskyttelse oplysninger om de konkrete regler for indgivelse af en sådan ansøgning. Denne dommer opfylder derfor kravene i dette direktiv, når denne tager initiativ til at underrette en tredjelandsstatsborger om den ret, som den pågældende har til at ansøge om international beskyttelse.** Dels skal en forundersøgelsesdommer, når en statsborger over for denne har tilkendegivet, at vedkommende agter at indgive en sådan ansøgning, fremsende sagsakterne til den kompetente myndighed med henblik på registrering af den nævnte ansøgning, for at denne statsborger kan få adgang til de materielle modtagelsesforhold og den lægebehandling, der er fastsat i modtagelsesdirektivets artikel 17.

For det tredje undersøgte Domstolen, om frihedsberøvelsen af VL var forenelig med proceduredirektivet og modtagelsesdirektivet. Domstolen bemærkede først, at det følger af disse direktiver, at **begrebet »ansøger om international beskyttelse« skal forstås bredt, således at en tredjelandsstatsborger opnår denne status fra det tidspunkt, hvor den pågældende indgiver en ansøgning om international beskyttelse.** Domstolen understregede i øvrigt, at det at »indgive« en sådan ansøgning ikke er forbundet med nogen administrative krav. Den omstændighed, at en sådan tredjelandsstatsborger over for en »anden myndighed«, såsom en forundersøgelsesdommer, har tilkendegivet, at vedkommende agter at ansøge om international beskyttelse, er derfor tilstrækkelig til at give vedkommende status som ansøger om international beskyttelse.

Domstolen fastslog følgelig, at fra det tidspunkt, hvor VL indgav sin ansøgning om international beskyttelse, var betingelserne for frihedsberøvelse af den pågældende reguleret af proceduredirektivets artikel 26, stk. 1, og modtagelsesdirektivets artikel 8, stk. 1. Det følger af en samlet læsning af disse bestemmelser, at medlemsstaterne ikke kan frihedsberøve en person alene af den grund, at vedkommende er ansøger om international beskyttelse, og at begrundelserne og betingelserne for frihedsberøvelse og de garantier, der er til rådighed for frihedsberøvede ansøgere, skal være i overensstemmelse med modtagelsesdirektivet. For så vidt som sidstnævnte direktivs artikel 8, stk. 3, første afsnit, indeholder en udtømmende liste over de forskellige grunde, der kan begrunde en frihedsberøvelse, og for så vidt som den omstændighed, at det er umuligt at finde en plads i et humanitært modtagelsescenter til en ansøger om international beskyttelse, ikke svarer til nogen af de seks grunde til frihedsberøvelse, der er nævnt i denne bestemmelse, **var frihedsberøvelsen af VL i det foreliggende tilfælde i strid med bestemmelserne i modtagelsesdirektivet.**

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127